

INSTAMURDER

Nora Hart

INSTA MURDER

Zes vrienden.

Een ontmoeting in de

Schotse Hooglanden.

Een onverwachte moord.

De Schotland-serie 1

 oceaan

Instamurder is deel 1 van De Schotland-serie.

© 2026 Nora Hart

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagbeeld © iStock, W-ings

Beeld binnenkant omslag © Adobe Stock, Douglas

Foto auteur © Marieke McBean

NUR 301

ISBN 9789046836200

www.oceanboeken.nl

Ocean maakt deel uit van Park Uitgevers

In dit boek speelt het thema suïcide een rol.
Wees voorzichtig met lezen als dit thema je raakt,
en weet dat praten helpt: bel 0800-0113 of chat
via www.113.nl.

Murder under trust

(Schotse rechtsterm voor
de Massacre of Glencoe, 1692)

Proloog

Glencoe, Scotland, 1692

Mannen die voorheen vijanden waren, leken die avond meer op vrienden dan ooit. Het vuur brandde hoog en gaf de ruimte een warme gloed. Màiri schonk de bekers bij en zette de kruik op tafel. De regeringssoldaten zaten verspreid en gedroegen zich zoals gasten dat deden: dankbaar, beleefd en onderhoudend.

Hamish zat naast haar. Hij lachte om iets wat zijn buurman zei. Zijn schouder raakte de hare telkens als hij zich naar voren boog om zich in een gesprek te mengen. Ze kende die houding, hij was kalm. Op zijn gemak. Hij hoefde hier niet op zijn hoede te zijn. Buiten hilde de wind en sloeg de sneeuw tegen het hout, maar binnen was het knus. Veilig.

De bevelvoerder, Robert Campbell van Glenlyon, stelde vragen. Over de *glen*, over de huizen en over wie waar woonde. Het klonk achteloos, alsof het louter uit belangstelling was, maar Màiri merkte dat hij de antwoorden goed in zich opnam. Ze fluisterde dat ze de bevelvoerder niet vertrouwde. Hamish wuifde het weg.

Later, toen de gasten waren vertrokken en het vuur was teruggebracht tot een gloed, bleef Màiri nog even zitten. Er hing iets in de lucht dat ze niet kon benoemen. Ze probeerde het van zich af te zetten. Als Campbell hen had willen aanvallen, was dat toch al veel eerder in de week gebeurd? Gerustgesteld kroop ze niet veel later tegen haar man aan in bed, behaaglijk warm in de koude nacht.

Maar een paar uur later luidden gedempte voetstappen het laatste moment van vrede in. Er werd op de deur gebonkt. Net

als Hamish schrok Màiri overeind. Ondanks zijn stramheid stond Hamish binnen een paar tellen aangekleed naast het bed. Zij was minder snel.

Lachlan stond voor de deur. Zijn adem vormde wolkjes in het licht van de fakkel in zijn hand. 'We worden aangevallen,' zei hij. 'De soldaten. Jullie moeten vluchten. Nu!'

'Hoor ik dat nou goed, Lachlan? Júllie?' Driftig zette Hamish zijn *bonnet* op. Een uitgedroogd heidetakje dat hij er als een echte Macdonald in gestoken had, dwarrelde neer op de vloer van klei en zand.

'Ben ik te oud of zo? Moet ik van mijn bloedeigen zoon horen dat ik daarom niet kan meevechten? Je denkt toch niet dat ik op de vlucht ga voor die verraders. Ik ben net zo sterk als een paar jaar geleden!' Hij draaide zich om naar Màiri. 'Het pad door Rannoch Moore is te gevaarlijk. Ga via Glen Etive. Dat is veiliger.'

Bij het dovende haardvuur worstelde Màiri met de stugge lederen touwtjes op haar borst. Haar vingers faalden tweemaal voordat ze de knoop eindelijk stevig wist aan te trekken.

'Ga toch met moeder mee. Breng uzelf in veiligheid,' zei Lachlan. 'U bent te zwak.'

'Hoe durf je.' Hamish' handen balden zich samen tot vuisten en zijn stem klonk gevaarlijk kil.

'De soldaten zijn veel te sterk. Dit is zelfmoord!'

'*Dùin do chab!* Me weg laten jagen door die lafaards zeker! Nooit!'

Hamish opende de bovenste la van zijn nachtkastje en pakte er zijn koperen speld uit. Hij zwaaide zijn wollen plaid over zijn schouders en prikte de speld door de groen met rode tartan. Uit de lade eronder pakte hij de broche; het huwelijksgegeschenk dat hij Màiri achtenveertig jaar geleden had gegeven. Die pinde hij vast op haar jurk. 'Als ik het niet overleef... Hij mag nooit verkocht worden. Je weet waarom.'

Màiri legde haar handen over de rossige baard op zijn wangen. ‘Zeg niet zulke rare dingen. Beloof me dat je ongedeerd naar me terugkeert.’

Hij antwoordde niet.

Ze draaide zich om naar haar zoon. ‘Zorg ervoor dat jullie niets overkomt.’

Lachlan schudde zijn hoofd. ‘U weet dat ik dat niet kan beloven.’

Moeizaam bukte ze naar het houten krukje naast de voordeur en pakte de twee hertenhuiden die ze er een paar uur eerder overheen had gelegd. Ze wikkelde ze om haar voeten en sjoerde ze vast met de riempjes die erbij lagen.

Ze rechtte haar rug en omhelsde haar oudste zoon. Daarna liep ze naar haar echtgenoot.

‘*Beannachd leat, a’ Mhàiri.*’ Hij steunde op het zwaard dat hij in zijn gerimpelde hand hield. Zijn gezicht stond bezorgd.

‘Dat God ook over jou mag waken, *mo ghaoil*,’ zei ze, en legde haar hand tegen zijn wang.

Na nog een laatste zoen verliet ze het *blackhouse*.

1

Heden

Dag 1

Gemistrybyfloor

Instagram Story 1:

Een foto genomen door een vliegtuigraampje. Buiten is een stad te zien, waar een donkerblauwe rivier doorheen slingert. Aan de horizon tekenen zich bergen af.

Bijschrift: *'Glasgow, here I come!'*

Instagram Story 2:

Een selfie gemaakt in het vliegtuig. Floor heeft een grote glimlach op haar gezicht en houdt haar duim omhoog.

Bijschrift: *Op pad met 5 Insta-strangers. Zin in!*

Floor rende door de stromende regen achter haar nieuwe vrienden aan. De wind geselde haar met frisse druppels en joeg plassen over het glimmende asfalt. Ze duwde haar lichtbruine *Red Sea Diving*-hoed beter op haar hoofd. De scherpe geur van kerosine vermengde zich met een aardse frisheid.

Toen ze vanochtend uit Nederland vertrokken was, had ze zich best schuldig gevoeld. Haar internetbedrijf was haar kindje, ze had het opgebouwd vanuit haar logeerkamer, en nu liet ze het over aan een handvol freelancers.

Eigenlijk was dit het slechtst mogelijke moment voor de trip.

De bestellingen stapelden zich op en ze had net twee nieuwe opdrachtgevers binnengehaald. Maar haar beste vriendin Sofie had gelijk gehad: ze had dit nodig. Even weg van de eindeloze to-dolijsten en klanten die dachten dat ‘dringend’ hetzelfde betekende als ‘nu’.

De wind greep haar hoed en trok hem van haar hoofd. Hij scheerde over het asfalt en verdween op het dak van de parkeergarage.

‘Nee!’

Ze bleef staan. Binnen een paar seconden waren haar haren doorweekt. Haar paardenstaart sloeg in haar gezicht. De hoed had de woestijnzon van Sharm el-Sheikh overleefd, maar nu bleek de Schotse wind te veel te zijn. Ze staarde naar het dak, maar kon de hoed nergens ontdekken. Weg. Nou ja, de trip kon hierna alleen maar beter worden. Ze deed haar capuchon op en rende weer achter de anderen aan.

Floor stapte als laatste de parkeergarage binnen. Finlay MacDonald stond haar al op te wachten.

‘Flora,’ zei hij. De letter r rolde uit zijn mond, zwaar en Schots. Het was irritant hoe goed het klonk.

Ze ontweek zijn blik. ‘Floor, geen Flora.’ Met rechte rug liep ze langs hem heen.

Tomasso was de volgende die ze inhaalde. Een wervelwind in een zwart-gouden Versace-bomberjack, met een trolley waar een kind in zou passen, en een walm Jean Paul Gaultier Le Mâle, die ze al rook voordat ze bij hem in de buurt was. Hij had een grijze *buzz cut*. Nu pas zag ze hoe jong hij eigenlijk was. Pas tweeëndertig, al deed dat vroege grijs je anders geloven.

‘Waarom heb je zo’n haast, Tomasso?’

Floor kende de Italiaan al jaren online. Wat was begonnen met het uitwisselen van grappige memes, veranderde in steeds langere WhatsApp-gesprekken. Van het plan om elkaar in real life te ontmoeten was nooit eerder iets terechtgekomen, maar nu was

het eindelijk zover. Hij was de enige die zij had gevraagd voor de trip naar Schotland. Alhoewel, dat was niet helemaal waar. Ze had Martina uit Kroatië ook uitgenodigd, maar die had met een vage reden onverwachts afgezegd.

‘Tom. Alsjeblieft. Mijn moeder noemde me altijd Tomasso als ze pissig op me was.’

Hij trok zijn capuchon van zijn hoofd en veegde de regendruppels uit zijn ogen. ‘Wat denk je? Wordt het nog droog dit weekend?’

‘Tuurlijk.’ Mensen moesten niet zo overdrijven over het Schotse weer, zei Mica altijd. ‘Volgens mijn broer is Schotland vier seizoenen in één dag, maar schijnt de zon hier in feite net zo vaak als in Nederland.’ Of die theorie klopte betwijfelde ze. Mica was bevooroordeeld. Op zijn negentiende was hij verliefd geworden op dit land en hij vond er de rust die hij in Nederland niet kende.

‘Jij bent hier toch ook nog nooit geweest?’ vroeg Tom.

‘Nee. Ik ben meer van zon en water.’ Waar Mica graag Schotland bezocht, ging zij liever op duikvakantie naar landen waar je in het water geen wetsuit nodig had. Het werd tijd dat ze erachter kwam waarom hij voor dit land gevallen was.

Ondanks dat ze enorm veel zin had in de trip, was ze wel wat gespannen. Vreemd. Ze was gewend om te reizen, om in haar eentje het onbekende te ontdekken. Toch was dit anders. Ze had dan wel uitgebreid geappt met de Instagram-groep, maar in werkelijkheid waren ze allemaal vreemden van elkaar. Wat als ze niet klikten? Wat als ze na één dag al spijt had? Ze schudde het van zich af. Dat kwam ervan als je te veel films keek. Het zou geweldig worden.

‘Kom maar hier met jullie bagage.’ Finlay opende de achterklep van het gehuurde busje en legde er de legerduffel van Noah in.

‘Geef je rugzak maar.’ Zijn hand reikte naar Floors rugzak.

Maar Floor drukte hem tegen haar lichaam. ‘Die hou ik bij me.’

Finlays uiterlijk kwam overeen met zijn profielfoto; iets wat haar eerder irriteerde dan dat ze er blij mee was. Zijn lichtblauwe ogen leken bijna doorzichtig, en hij had zulke lange wimpers dat geen enkele mascara daaraan kon tippen. Zijn donkere krullen vielen naar achteren, met een zweem rood dat alleen in fel licht zichtbaar werd. Hij was lang, nog langer dan zichzelf; ze hoefde maar iets omhoog te kijken. Waarom moest hij er zo uitzien? Dat maakte de situatie alleen maar lastiger.

William trok de bijrijdersdeur open en sprong in de stoel. 'Ik heb het langst moeten reizen, ik rij het weekend *shotgun!*' Zijn rode katoenen trui met TEXAS in witte letters spande om zijn buik en zijn donkerblauwe jeans was net iets te skinny. Hij zag er ouder uit dan drieëndertig. Bijna kaal, met rimpels rond zijn ogen, en een kaaklijn die op zijn foto's een stuk scherper had geleken.

Voordat de trip werd georganiseerd, kende Floor de Amerikanen niet. Hij was, net als de Fransman Noah, door Finlay aan de groep toegevoegd. Om William beter te leren kennen, was ze hem gaan volgen, maar zijn feed had weinig prijsgegeven. Dure auto's op straat, rockbands en borden met eten; meer was het niet. Pas in de WhatsApp-groep – de groep die speciaal voor het weekend in Schotland aangemaakt was – had ze zijn gevoel voor humor leren kennen.

'Echt niet,' zei Finlay. 'Nu kun je blijven zitten, maar de andere dagen zit er iemand anders voorin.'

'Dat zullen we nog wel eens zien!' William daagde hem lachend uit.

Finlays blik sprak boekdelen, maar hij hield zich stil.

'Kom, Floor, wij pakken de achterste bank,' zei Tom. Galant rolde hij de deur voor haar open en stapte na haar in. Noah nam samen met Una plaats op de tweede zitrij. De Fransman was duidelijk goed voorbereid op een weekend in de bergen. Onder een kobaltblauw fleecevest met een zwart T-shirt droeg hij een donkergroene broek met afritsbare pijpen.

‘Wat is het plan voor vandaag, Finlay?’ vroeg Tom toen ze de garage uit reden. ‘Direct naar Glencoe, of stoppen we nog voor een foto?’

‘Jullie zijn toch naar Schotland gekomen om te fotograferen? Natuurlijk stoppen we onderweg. Ik ken een paar topplekken die nog niet zijn bedorven door toeristen.’

‘En een whiskydistilleerderij? *Vino* heeft voor mij *niente* geheimen, maar whisky... Ik heb nog nooit een distilleerderij bezocht. Als we daar een bezoekje aan kunnen brengen, ben je de rest van de trip mijn held.’ Tom klapte in zijn handen.

Floor wist dat Tom het de afgelopen maanden druk had gehad in de wijngaard. De oogst was volgens hem dit jaar vroeg gekomen en hij had amper tijd gehad om te eten, laat staan te slapen. Glimlachend dacht ze aan die selfie van hem om twee uur ’s nachts in de kelder met het bijschrift *please send help*. Hij verdiende deze vakantie.

‘Whisky, *woop woop!*’ William kneep zijn vuist samen en maakte een boks in de lucht.

Finlay keek verbaasd naast zich. Floor begreep zijn reactie, ze moest zelf ook wennen aan de luidruchtige Amerikaan.

‘Een distilleerderij is niet al te ver om,’ zei hij en keek vluchtig achterom. ‘Als iedereen het ermee eens is, gaan we daar nu als eerste heen.’ Hij liet een paar zwarte bolhoed-taxi’s voor en stuurde de snelweg op. ‘De locatie is *pure dead brilliant*.’

Floor dronk nooit sterke drank, maar ze was nu in Schotland en als er één ding bij Schotland hoorde, dan was dat whisky. ‘Ik ben voor!’

2

Het busje volgde een smal weggetje door de heuvels. Floor zei niks, ze keek alleen maar. Naar de heggen en muurtjes langs de weg, en naar de uitgestrekte weide met een bijna kale boom waaronder schapen tegen elkaars dikke vacht warmte en bescherming zochten. De wind joeg bruinrode bladeren over het asfalt. Ondanks de regen en lage wolken zag ze bergen in de verte. Het landschap was ruw, maar echt. Geen Instagram-filter kon dit verbeteren.

Een warm gevoel kroop omhoog in haar borst. Het was het gevoel van verwachting, realiseerde ze zich. Alsof zich achter elke heuvel iets spannends zou bevinden. Een avontuur, een uitdaging, iets dat haar in het nu liet zijn in plaats van in het verleden. Ze had altijd gehouden van dat niet-weten, van het onbekende dat voor haar lag. Als kind had ze urenlang kunnen fietsen zonder doel, alleen maar om die vrijheid te proeven. Ze was vergeten hoe dat was.

Vanuit de bocht doemde een pick-up op. De weg was net breed genoeg voor één auto en Finlay gaf gas om nog snel de volgende passeerplek te bereiken. Floor voelde hoe ze in haar stoel gedrukt werd en grijsde. Dit was dus wat er gebeurde als je een Schot achter het stuur zette.

‘Wat is er met jou en Finlay aan de hand?’ Tom sprak zacht zodat niemand mee kon luisteren. ‘Jullie konden zo goed met elkaar opschieten.’

Ze was niet verbaasd door zijn vraag. In de pub op de luchthaven hadden Finlay en zij nauwelijks met elkaar gesproken

terwijl ze wachtten tot iedereen er was. Een paar weken geleden was dat ondenkbaar geweest. Finlay was de eerste die twee jaar geleden een reactie had geplaatst onder een foto van haar. Ze wist nog precies welke: een close-up van haar in de heide met Bennie, de bordercollie van haar ouders. Mica had hem gemaakt, liggend op zijn buik. Floor had Finlays profiel bekeken en was hem direct gaan volgen. Wat een leven. Zijn Instagram liet een compleet ander leven zien dan het hare. Terwijl zij veel tijd besteedde aan het opzetten van Gemistry By Floor, redde hij mensen. Zij plaatste dan wel eens een leuke actiefoto, maar zijn foto's waren écht stoer. Reddingsboten beukend tegen hoge golven, zonsondergangen op een woeste zee, maar ook beelden van weekends die hij bungelend aan touwen in de bergen doorbracht. Zijn favoriete hashtag was niet voor niets #adrenalinrush.

‘Dat zeg je goed. Konden. Heb je niet gemerkt dat hij de laatste week amper een woord tegen me gezegd heeft?’

‘Ik denk dat hij erg druk was. Het idee voor dit weekend komt toch bij jullie twee vandaan?’

‘Meer bij Finlay.’ Floor trok haar paardenstaart strakker vast. ‘Ik vertelde hem dat ik een trip naar Schotland wilde boeken, toen kwam hij met het idee om er een InstaMeet van te maken. Hij had altijd al het plan om een groep fotografen de mooiste locaties van Schotland te laten zien.’

Haar telefoon ging over; het was haar moeder. Snel drukte ze haar weg. Ze had er nu geen zin in haar goedbedoelde maar overbezorgde adviezen aan te horen. Als ze in de cottage waren, belde ze wel terug. Snel tikte ze een kort berichtje dat ze veilig was aangekomen maar nu niet kon praten.

Na een half uur draaide Finlay een parkeerplaats op, idyllisch gelegen tussen weides met grazende schapen en schuren. Aan de overkant van de weg stond een witgekalkt negentiende-eeuws gebouw van twee verdiepingen, met aan de zijkant een trap en hoge ramen met klassieke roeden. De distilleerderij. Op de nok

prijkte een groot zwart bord met de naam van het bedrijf en een tekening van een wilde gans. Achter het gebouw lag een hoge heuvel met een waterval, dorre heide en gouden loofbomen die hun laatste bladeren vasthielden voordat de kou zou toeslaan.

Floor ritste haar blauwe donsjas tot aan haar hals dicht. De regen was gelukkig voor even gestopt en de geur van grassen en mossen was doorspekt met de zoetheid van gemoute gerst die uit de schoorsteen van de distilleerderij opsteeg. Diep snoof ze de buitenlucht op, zo anders dan in Nederland.

Voordat ze de eerste foto maakte, pakte ze haar telefoon. Met haar vingers dwaalde ze automatisch naar haar inbox. Zou er al een e-mail zijn met het akkoord op haar ontwerp voor de herdenkingsspeld? Ze scrollde en zag in plaats daarvan meldingen van nieuwe bestellingen. Eén order trok meteen haar aandacht. Het was van een grote modewinkel bij haar in de straat, die een selectie van haar ontwerpen in hun assortiment wilde opnemen: kettingen, oorbellen, armbanden. De gedachte dat haar werk daar, tussen alle andere merken, zou liggen, maakte haar euforisch.

Gemistry By Floor liep goed; beter dan ze had durven dromen. Het afgelopen jaar had ze meer omzet gedraaid dan ooit, alhoewel ze natuurlijk nog niet zoveel verdiende als tijdens haar korte periode als webshopanalist.

‘Hoe gaat het met je vader?’ vroeg Finlay. ‘Al wat beter?’

Floor keek op, haar blik scherp. ‘Sinds wanneer maak jij je druk om mij? Bespaar me die act.’

Ze hoopte dat hij er tegenin zou gaan, dat ze het mis had en dat er niets tussen hen veranderd was. Helaas. Zijn lichaamshouding zei genoeg.

Er was een tijd geweest dat ze ernaar had uitgekeken Finlay te ontmoeten. Hij zou het nooit te weten komen, maar ze was al half verliefd op hem geweest. Waarom hij haar onverwachts was gaan ghosten wist ze niet. De ene dag hadden ze nog onfatsoenlijk met elkaar geflirt, en een dag later verliep hun enige contact via de

groepsapp. In hun privéapp heerste er doodse stilte. Uiteraard had Floor geprobeerd te achterhalen wat ze verkeerd had gedaan, maar in hun gesprekken vond ze niets wat die reactie zou kunnen hebben opgeroepen. Het was dat ze Schotland graag wilde bezoeken, anders was ze in Nederland gebleven. Waarschijnlijk...

‘Deze trip kunnen we toch wel normaal tegen elkaar doen, of niet?’ Finlay stopte zijn telefoon in zijn jaszak.

‘Mag ik je eraan herinneren dat ik niet degene ben die de ander is gaan ghosten?’

‘Nou, nou. Dat is wel erg overdreven. Vind je niet? Je vergeet al het overleg dat we de afgelopen week over deze reis hebben gehad. Noem je dat ghosten?’

‘Jij weet heel goed wat ik bedoel.’ Met een snelle beweging streek ze een losgewaaide lok achter haar oor. ‘En als ik je vraag of ik iets verkeerd heb gedaan, dan is het enige wat ik te horen krijg: “niets”.

‘Ik wilde het er niet over hebben. Nog steeds niet. We denken heel verschillend over bepaalde dingen, kwam ik achter. Wat valt er dan nog te zeggen?’

‘We denken over bijna alles hetzelfde. Wat klets je nou?’

‘Wat een prachtige plek!’ Floor was dankbaar voor Una’s onderbreking. Deze discussie wilde ze nu niet met Finlay voeren. Ze was hier om te genieten.

Floor had de Noorse op de luchthaven direct herkend; ze plaatste de ene selfie na de andere. In het echt zag ze er net zo uit als op haar foto’s, al was de kleur van haar halflange haar deze keer niet blauw, maar een tint roze die super bij haar perfect gestifte lippen paste. Ze strekte de wijs- en middelvinger van beide handen en legde ze loodrecht op elkaar. ‘Hashtag whiskylicious!’

Floor beet op haar lip om niet te lachen. De negenendertigjarige was de oudste van de groep, iets wat haar niets interesseerde, maar dit gaf toch wel een generatieverschil aan. Hashtags waren zo 2018. Finlay maakte zich er ook schuldig aan, maar bij hem vond ze het om de een of andere reden minder erg.